

3 Αυγούστου 2013

Η πίστη στο Θεό ως πρόσωπο

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Επίσκοπου Κάλλιστου Ware

Στο «σύμβολο της Πίστεως» δεν λέμε, «Πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος Θεός» λέμε, «Πιστεύω εις έναν Θεόν». Ανάμεσα στην πίστη ότι και στην πίστη εις υπάρχει μία κρίσιμη διάκριση. Μου είναι δυνατό να πιστεύω ότι κάποιος ή κάτι υπάρχει κι όμως αυτή η πεποίθηση να μην έχει πρακτικό αποτέλεσμα στη ζωή μου. Μπορώ ν' ανοίξω τον τηλεφωνικό κατάλογο του Wigan και να διαβάσω εξονυχιστικά τα ονόματα που είναι καταχωρημένα στις σελίδες του και καθώς διαβάζω, είμαι προετοιμασμένος να πιστέψω ότι μερικοί (ή ακόμη κι οι περισσότεροι) απ' αυτούς τους ανθρώπους πράγματι υπάρχουν. Αλλά δεν γνωρίζω κανέναν απ' αυτούς προσωπικά, ποτέ δεν έχω επισκεφθεί το Wigan, κι έτσι η πεποίθηση μου ότι υπάρχουν δεν έχει για μένα καμιά σημασία. Αντίθετα, όταν λέω σ' ένα πολυαγαπημένο φίλο, «σε πιστεύω», κάνω κάτι πολύ περισσότερο από το να εκφράσω την πεποίθηση ότι αυτό το πρόσωπο υπάρχει.

«Σε πιστεύω» σημαίνει: στρέφομαι σε σένα, ακουμπώ πάνω σου, σ' εμπιστεύομαι απόλυτα και ελπίζω σε σένα. Και αυτό είναι που λέμε στο Θεό μέσα στο «Πιστεύω».

Η πίστη στο Θεό, λοιπόν, δεν μοιάζει καθόλου με το είδος της λογικής βεβαιότητας που πετυχαίνουμε στην Ευκλείδεια γεωμετρία. Ο Θεός δεν είναι το συμπέρασμα σε μία σειρά συλλογισμών, η λύσης σ' ένα μαθηματικό πρόβλημα. Το να πιστεύεις στο Θεό δεν είναι το να δέχεσαι τη δυνατότητα της ύπαρξης του επειδή μας έχει «αποδειχθεί», με κάποιο θεωρητικό επιχείρημα, αλλά είναι το να εμπιστευτούμε τον Ένα που ξέρουμε και αγαπάμε. Η πίστη δεν είναι η υπόθεση πως κάτι ίσως είναι αλήθεια, αλλά η βεβαιότητα ότι κάποιος είναι εκεί.

Επειδή η πίστη δεν είναι λογική βεβαιότητα αλλά προσωπική σχέση, και επειδή αυτή η προσωπική σχέση είναι ακόμη πολύ ατελής στον καθένα μας κι έχει ανάγκη να εξελίσσεται συνέχεια είναι δυνατό να συνυπάρχει η πίστη με την αμφιβολία. Αυτά τα δύο δεν αποκλείονται αμοιβαία.

Ισως υπάρχουν μερικοί που με τη χάρη του Θεού κρατούν σ' όλη τους τη ζωή την πίστη ενός μικρού παιδιού, που τους δίνει την ικανότητα να δέχονται ανερώτητα όλ' αυτά που έχουν διδαχτεί. Για τους περισσότερους όμως, από εκείνους που ζουν σήμερα στη Δύση, μία τέτοια διάθεση απλώς δεν είναι δυνατή. Πρέπει να οικειοποιηθούμε την κραυγή, «Κύριε, πιστεύω βοήθει μου τη απιστία» (Μαρκ. 9.24). Για παρά πολλούς από μας αυτή θα παραμείνει η διαρκής μας προσευχή ως αυτές τις πύλες του θανάτου. Κι όμως η αμφιβολία καθαυτή δεν δείχνει έλλειψη πίστης. Ισως σημαίνει το αντίθετο ότι η πίστη μας είναι ζωντανή και αυξανόμενη. Γιατί η πίστη δεν συνεπάγεται μακαριότητα αλλά ριψοκινδύνεμα, όχι απομόνωση από το άγνωστο αλλά πορεία άφοβη για να το συναντήσουμε. Εδώ ένας Ορθόδοξος Χριστιανός θα μπορούσε πρόθυμα να οικειοποιηθεί τα λόγια του Επισκόπου

J.A.T.Robinson: «Η πράξη της πίστης είναι ένας ασταμάτητος διάλογος με την αμφοβολία». Όπως σωστά λέει ο Thomas Merton. «Η πίστη είναι μία πηγή αμφιβολίας και πάλης πριν γίνει μια πηγή σιγουριάς και γαλήνης»

Πηγή: isagiastriados.com